

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.401 van 12 februari 2014
in de zaak A. 208.640/XIV-34.888**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX
2. XXX
3. XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Suzanne Van Rossem
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Boomgaardstraat 93
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 april 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 99.413 van 21 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9645 van 3 mei 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 december 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anneleen De Meu, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Suzanne Van Rossem verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 16 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 19 oktober 2012 ongegrond. Hij neemt dezelfde dag in hoofd van iedere verweerder een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 december 2012 stellen de verweerders tegen de voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Met een arrest van 21 maart 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard en verwerpt hij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Zij citeert punt 3.8 van het bestreden arrest en voert in een eerste onderdeel aan dat volgens het bestreden arrest in de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende zou zijn verduidelijkt “waarom” de aangevoerde elementen niet kunnen leiden tot regularisatie. De verzoekende partij laat daartegen met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de formele motiveringsplicht er niet toe strekt het “waarom” van de motieven van administratieve beslissingen te vermelden, doch enkel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de hem betreffende beslissing, zodat hij kan oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Naar analogie wordt wat betreft de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf als motivering aanvaard dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, zonder verduidelijking in extenso waarom het bestuur deze mening is toegedaan.

Uit de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de regularisatie van de huidige verweerders wordt geweigerd, onder meer uit de overweging dat huidige tweede verweester na haar binnenkomst in 2008 zelf de keuze heeft gemaakt zich te nestelen in illegaal verblijf, dat dit illegaal verblijf evenals de geboorte van het kindje van de verweerders het gevolg van hun eigen houding en keuzes was en dat het kindje bovendien werd geboren nadat verweersters verblijfrecht was ingetrokken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat er volgens de verzoekende partij aan voorbij dat het bestuur er niet toe is gehouden “de motieven van de motieven” te vermelden. Dit vormt een schending van de inhoud en de draagwijdte van de formele motiveringsplicht.

In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat zij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing over een ruime appreciatiebevoegdheid

beschikte en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling door het bestuur te stellen. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom niet toe vast te stellen of een bepaald element - te dezen het zich nestelen in illegaal verblijf - al dan niet volstaat om een verblijf toe te staan, noch om te oordelen dat het bestuur dient te motiveren waarom dit element niet volstaat om een verblijfsrecht toe te kennen. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog minder toe zich uit te spreken over “alle aanvragen” om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij laat gelden dat niet aan elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onafgebroken periode van illegaal verblijf voorafgaat. Integratie kan bijvoorbeeld plaatsvinden tijdens een overdreven langdurige asielprocedure of tijdens opeenvolgende procedures. De toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van het voornoemde artikel 9bis is een gunstmaatregel waarvoor de verzoekende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met het bestreden arrest artikel 9bis miskend en zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid overschreden door de beoordelingsbevoegdheid van de verzoekende partij te beperken en zich in de plaats van het bestuur te stellen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

6.1. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad van State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de bewuste akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan haar beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet afdoende zijn, dit wil zeggen dat zij de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing moet verschaffen dat hij met kennis van zaken kan oordelen of het zinvol is die beslissing aan te vechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt.

In de aanvankelijk bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt vastgesteld dat het feit dat huidige tweede verweerster in 2008 België is binnengekomen en dat zij ondertussen pogingen heeft ondernomen om zich te integreren en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, niet kan worden aanvaard als een grond voor regularisatie aangezien zij zelf de keuze heeft gemaakt zich te nestelen in dit illegaal verblijf en aangezien dit het gevolg is van haar eigen houding en keuzes.

In het bestreden arrest ziet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in “op welke wijze dit een afdoende motivering vormt voor wat betreft de aangehaalde elementen inzake integratie in hoofde van tweede verzoekende partij, die door de verwerende partij niet betwist worden”. Hij overweegt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet “per definitie vreemdelingen (betreft) die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes” en dat de huidige verzoekende partij “zich er dan ook niet van (kan) afmaken door in casu de elementen die wijzen op integratie niet te aanvaarden omdat verzoekster zich genesteld heeft in illegaal verblijf”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de verzoekende partij “door middel van deze zin alle aanvragen weigeren”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt er nog aan toe dat hij niet betwist dat de huidige verzoekende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, doch dat zij wel aan de rechtsonderhorige afdoende moet verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid gebruikt en waarom diens argumenten geen aanleiding tot het geven van de gevraagde machtiging kunnen vormen, hetgeen in de aanvankelijk bestreden beslissing ontbreekt. De Raad vervolgt in het bestreden arrest dat de huidige verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zodanige inherente motieven in de gewraakte passage van de aanvankelijk bestreden beslissing besloten liggen dat zij niet moeten worden vermeld en dat het de huidige verzoekende partij minstens toekwam in de nota met opmerkingen die inherente motieven te expliciteren, hetgeen zij ook heeft nagelaten te doen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent op die wijze niet de inhoud van de formele motiveringsplicht. Waar de huidige verzoekende partij niet betwist dat de aangehaalde elementen van integratie een reden kunnen zijn om de betrokkene een verblijf toe te kennen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat deze enkel met een verwijzing naar het illegale karakter van het verblijf niet zonder nadere motivering buiten beschouwing kunnen worden gelaten. Al gaat niet aan elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onafgebroken periode van illegaal verblijf vooraf, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat dergelijke aanvraag in de regel wordt gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes zodat het in de aanvankelijk bestreden beslissing gebruikte motief voor alle aanvragen kan worden gebruikt. Daarmee heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat de huidige verweerders niet in staat zijn na te gaan op welke gronden de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en heeft hij een wettige toetsing aan de formele motiveringsplicht uitgevoerd. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

6.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst in het bestreden arrest terecht op de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verzoekende partij bij het nemen van beslissingen betreffende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Dit belet niet dat de verzoekende partij de rechtsonderhorige op afdoende wijze moet verduidelijken op welke wijze zij deze bevoegdheid aanwendt en waarom de door de betrokkene aangevoerde elementen geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de gevraagde machtiging tot verblijf. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de huidige verzoekende partij met de aanvankelijk bestreden beslissing niet aan deze voorwaarde voldaan. Daarmee heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vastgesteld dat de bewoordingen van de aanvankelijk bestreden beslissing niet volstaan om deze beslissing te dragen en heeft hij noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden noch zijn in artikel 39/2, § 2, van die wet vastgelegde annulatiebevoegdheid overschreden. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen